

– Í dag havi eg lært meg at liva við pínuni og havi góðtikið, at tað verður ikki øðrvísi. Eg veit, hvat er galið og dugi eisini betur at sleppa mær undan teim støðunum, har pínan verður heilt ótolandi, sigur Kristian Joensen

»Ein góður spurningur er tann, har tú ikki veitst svarið beinanvegin. Men tá tú so hoyrir onkran annan siga svarið, so sigur tú 'Áh ja! Har var tað!'«

var stuttligt, at man kundi vinna so nógv, greiðir hann frá, meðan hann situr við stovuvindeygad og minnist aftur á farnar dagar. Í dag ger hann ikki nógv við kappingar í teim ymsu miðlunum. Nýggja tøkkin hevur broytt alt, so í dag skalt tú ofta bara senda eitt sms inn á eina teldu fyri at luttaka í teim ymsu kappinginum.

– Tað er slett ikki líka stuttligt, sum tá fólk ringdu inn og skuldu kappast við egnari vitan uttan at brúka google ella aðrar leitifunkur. Tíðin er kanska bara farin frá telefonkappingunum, har tú skalt hava tína vitan í høvðinum, sigur Kristian og viðgongur samstundis, at hann saknar tær gomlu spurnarkappingarnar.

Ótolandi pína

Sum 24 ára gamal varð Kristian fyrirtíðarpensioneraður. Hann hevði havt pínu í rygginum í fleiri ár, men eingin uttan tey nærmastu vildi ordiliga trúgva honum. Kristian var fleiri ferðir hjá lækna og var sendur til eina kanning fyri og aðra eftir, men boðini vóru tey somu hvørja ferð. Einkin var galið og eini læknin var enntá so djarvur at siga við hann, at einasti trupulleikin var, at Kristian var dovin. Hann skuldi bara taka seg saman og fara til arbeiðis; so skuldi alt nokk loysa seg.

– Tann dagin var eg keddur. Ikki bara vanliga keddur, men eg kendi meg heilt vónleysan um nakrantíð at fáa nakað svar upp á hesa ræðuligu pínuna, sum var í ferð við at oyðileggja mær lívið, greiðir Kristian frá, meðan hann festir sær í eina sigarett. Mamman og pápin royndu at troysta hann og siga honum, at onkur loysn fór at vísa seg. Men Kristian vildi ikki lurta og legði seg í seingina. Her lá hann til langt út á náttina, tá øll hini í húsinum vóru farin í song. Spakuliga gekk hann oman í køkin, tók ein knív fram og legði hann í hondina á sær sjálvum. Myrku tankarnir slóu múr rundan um kroppin og lívsgleðin var fánað burtur í eitt svart og einkisigandi hol.

– Eg orkaði ikki hesa pínuna meira. Orkaði ikki tankan um at skula liva eitt langt lív við hesi pínuni, sum gjørði hvønn dag til ein helviti. Hesa lítlu lýtuna vildi eg ikki lívið meira, fortelur hann spakuliga, meðan roykurin frá sigarettini trokar seg út um vindeygammuna. Tibetur legði hann knívin frá sær aftur.

– Eg veit ikki ordiliga, hvat hendi hasa lýtuna. Men eg eri glaður fyri, at eg legði knívin aftur á borðið, sigur hann. Eftir hendingina fer Kristian til ein annan lækna í Klaksvík, sum beinanvegin sær, at okkurt er heilt galið. Kristian verður sendur til Ríkissjúkrahúsið og skjótt verður staðfest, at ein geisli í rygginum er leysur. Kristian verður í skundi lagdur á skurðborðið, men tíverri miseydnast skurðviðgerðin og Kristian verður seingjarbundin í sjei langar mánaðir. Í árunum aftaná fylgja tvær

skurðviðgerðir afturat, men hesar báðar miseydnast eisini.

– Í dag havi eg lært meg at liva við pínuni og havi góðtikið, at tað verður ikki øðrvísi. Eg veit, hvat er galið og dugi eisini betur at sleppa mær undan teim støðunum, har pínan verður heilt ótolandi, greiðir hann frá og leggur dent á, at hetta hevur tikið honum langa tíð.

Ein stuttlig býarmynd

Saman við staðfestingini av, at einki broytist viðvíkjandi pínuni, tekur Kristian eisini eina aðra avgerð. Hann skal ongantíð keða seg. Heldur ikki, um hann verður fyrirtíðarpensioneraður og ongantíð skal arbeiða aftur. Og spyrt tú hann sjálvan, so hevur hetta eydnast til fulnar.

Seinastu átta árinu hevur hann hvørt fríggjakvöld skipað fyri pubquiz í Roykstovuni í Klaksvík. Føroya størsta pubquiz, kallar hann tað sjálvur, tí umfórini eru nógv fleiri enn í eini vanligari pubquiz. Tað hevur stóran týðning, at støðið á hvørjari pubquiz er høgt, so hvørja viku brúkar Kristian fleiri tímar til at finna akkurát teir røttu spurningarnar.

– Ein góður spurningur er tann, har tú ikki veitst svarið beinanvegin. Men tá tú so hoyrir onkran annan siga svarið, so sigur tú »Áh ja! Har var tað!«. Tað eru slíkir spurningar, sum eg vil finna fram til, sigur hann.

Óg fríggjakvöldini í Roykstovuni eru eisini væl vitjaði. Fólk frá øllum landinum leita sær til Klaksvík, tá pubquiz er á skránni og Kristian fær eisini javnan fyrispurningar frá fólki um at gera quizzir til serstøk høvi. Tað tímur hann væl, sigur hann. Ikki minst, tá fólk vilja hava spurnarkappingar um okkurt ávíst evni.

– Eg havi fingið nógvar løgnað fyrispurningar. Ikki minst frá bindi-klubbum um alt landið, smílist hann heldur loyndarfult.

Óg spurningarnir verða allir goymdir, tí Kristian hevur ein dreym. Ein dreym, sum skal gerast veruleiki um ikki alt ov nógvar ár.

– Einaferð geri eg eitt føroyskt Trivial Pursuit. Tí um nakar skal gera eitt soverið, so skal tað verða eg!, sigur hann avgjörður.

Tá hann ikki situr heima og leitar eftir spurningum, so ger hann okkurt annað. Um tað so er gongutúrar, kafevitjanir, at røkja facebook-bólkar fyri stök í Føroyum ella bara hugni saman við børnunum, so er altíð okkurt á skránni. Hann flennir, tá eg spyrji hann, um hann eftirhondini er vorðin ein býarmynd í Klaksvík.

– Tað mást tú spyrja onkran annan um. Onkur hevur spurt um tað sama, men eg havi onga viðmerking til akkurát hatta. Ikki annað enn, at skal eg verða ein býarmynd, so vil eg í hvussu so er verða ein stuttlig ein, sigur hann at enda, áðrenn eg seti kaffikoppin frá mær og smoyggi mær út aftur í kalda summarlotið.